

Avui la Duna està avorrida.

Dóna voltes per casa d'un costat a l'altre sense saber què fer.

La seva mare li dóna unes quantes pistes:

—Pots pintar! Fes-te una cabanya!

—No mare, estic avorrida i necessito un amic. Sortiré i me'n construiré un!

La tardor ha arribat al bosc. El bosc és ple de fulles que cauen, fa olor de terra humida, i el barret dels bolets comença a treure el nas. A terra hi ha castanyes.

La Duna, tota decidida, comença a construir-se un amic. Agafa una castanya, una carbassa. Munta i desmunta les peces fins que fa un espantaocells. Amb dues branques li fa els braços. Si és un amic els necessitarà per fer abraçades.

—Hola amic! —li diu la Duna—. Vols jugar amb mi?

Però l'espantaocells que ha construït la Duna no contesta. Està immòbil mentre la cara de la Duna se'l mira interrogant.

L'esquirol Pol salta d'una branca a l'altra. Es mira la Duna preocupat, sembla trista.

—Duna, i si proves de posar-li orelles? No et deu sentir prou bé! Els amics necessiten orelles, han de saber escoltar.

—És clar! Li deuen faltar les orelles, i és per això que no contesta.

Gràcies Pol!

Amistat

La Duna fa
amics

L'esquirol Pol i la Duna posen les orelles a l'espantaocells, dues cireres de pastor, una a cada banda.

—Amic, vols jugar amb mi? —diu la Duna.

Però l'amic continua sense dir res.

La marieta Mariona es mira l'escena de prop. S'està gronxant a sobre d'una fulla i no para de riure.

—Em sembla que ja sé què li falta —diu la marieta—. Aquest xicotot, no té boca! Us heu descuidat la boca, i per això no parla. Poseu-li aquesta branca. Els amics necessiten una boca per somriure i poder-se explicar coses.

Entre tots tres li fan una boca amb un seguit de pedretes. I així acaben de guarnir l'amic.

—Juguem, amic? —torna a preguntar la Duna.

Però ningú no contesta.

De cop i volta la Duna té una idea:

—Ja sé què li falta! —crida l'erugueta—. Li falta un cor per poder estimar. Els amics s'estimen, s'ajuden, i això només ho podem fer si tenim un cor.

Però per molt que s'hi esforcen no saben com fer-li un cor. El cor viu endins, molt endins dels amics, i no es pot veure, no es pot tocar..., només es pot sentir.

En Pol, la Mariona i la Duna estan tristos i abatuts. El seu nou amic no parla!

S'asseuen pensatius damunt d'una soca. L'un al costat de l'altre.

I es fa un llarg silenci.

—I per què no juguem junts? Vosaltres sí que sou els meus amics! Teniu braços per abraçar-me, boca per fer-me petons, orelles per escoltar-me i, sobretot, un cor per estimar-me.

L'esquirol i la marieta fan un somriure d'orella a orella.

—Oi tant que sí, Duna!

Fem un espantaocells

Amistat

La Duna fa
amics

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Presentem el cistell amb tots els elements de la tardor i parlem de cadascun per reconèixer-los i identificar-los. Demanem a la mainada que amb aquests elements creïn lliurement el seu amic espantaocells, tal i com ho fa l'eruga Duna.
- Acabem l'activitat amb la cançó: «La rumba de l'amistat».
(https://www.youtube.com/results?sp=mAEB&search_query=can%C3%A7o+amistat)

Material: Cistell, carbasses petites, troncs, castanyes, fulles, fruits del bosc, glans, pinyes, pinyons, etc.